le, tõine kurale poole. Kerjämiše-ja pandi-kombel, jäine
nemä üks neist tõine föävõe fuuä, ker fuvitfat ajal mõtlen
kaagrin olliva. End tõine olli töisen roodun, nii et naa üte-
täpft mitagi ei tija. Kroonu ülemtei, üte neist töie poisiese
rõtlet, näiu ärä, et poisiesist tark ja tarvis pää olli, ninu
naa nenfüa neist kuhu pidäma, ninä ornastoma, sellepä-
pärä nemä Kroonu koole all fuyu kawatelas ninu koolitadas
ja neist mõlembist fäiva mõistlikun noorenehe. End
efieraliank olli noorent reli fuure tundmise ja tarufega
ehitedi. — Mõnigi aasta läks mööda, ninu weigi ei tija rel
üt täpft midagi, ehk kuhl jokturnime neid koponi ütte root
steenima olli jubatanu. — Nüid jokte et neide kõige fuurem
ülemb, wana kindrali õrä kaoli; ker oman elun ja ametin kig
kuri ümemine olli, nii et kõik temä alamba, ta aegagi pelds
ra. Kõigel temä ala puttawat päävae jäal olli ütlemade kõä
meel, nii kuri kindrat „Kõrwa" pää ala pand." Ofieräliwalt o
temä ainus poig rõõmus, kui nenga esä kuuldfat rallale jõu
ker teki ega filmäpildi palwa pümise. — Jo oma kurja esa
ajal ormaft kindralli poig, ker nüid Majöri aun ofelipes fai
lünan ütte raega ridaft, üli ilofat preilit. Seeni maani pü
ta pida ormartuft, oma kurja esä eest talapäin hoita, ninu olli
plle peraft ka ilufa nein warta jake-meelelene, ninu tagagi hoi
lik, pft et tält kindma teedmine kaen olli; et temä esa ele ag
ennemba tali-wiega paari röip heitä, kui neist meer ja naa
paada, pft nein esa ja kindralli raikes rahitfes ütlemada fun
lepimäki riha, mida naa mõlemba, noorest raft paani jo kui
nagerät rarembuft halli kinnitada, olala hoitus. Seda perändus
tahtsiva nemä reel lastegi raikes kinnitada. End nüga pagas
fün ilman pümiş, nü ka fün: Kon ranemba ütlemega fuure
vüm elävä, faät neudawa lasta üt töis üti raega ornastoma
end fün olli lega reidiese töistwiş. Peraft esä furma olli
noorenele, Majöri kootus nii lühmada ja kindma, et ta or-
var: neist piap pia naar paama. Selle fuure kõä meele
punnis läts temä ilufa preili poole, et faät tälle omma palapat
ornastuft analdada, temä kaeft föönd ja nätt pallema, ninu kend
temaga oü ühlama. Kui ta oma palawa plaani preilile ehk
olli pandnu, — er wõta fee ilkus kõrvadene fela kumbadi.
Kindma meelelene Majör fatte kui okopääh maha, selle ada
mada ümetuse peraft, mis ilufa nein roofi-fenneşfk temäle
wastaper kuulutadi. Kull püüs temä reel omma käsi föönd ja palawad

ormartuft, peeniese preili warta üker naüdatä, — ent nõik naür
rafanda olewat, preili fää olli kõhw nõige tää, nõige palawamba
orma tale kiire warta, mis Majöri fäänuft temä warta hõigmas.
Suure murrega kaänd ta oma kallimba mant, omma kortes-
tagafi, non ta oma rindre ufse lukku pand, nüsk terwe kolm
päiwa ei föö, ei joo, ninu kedägi hendo tigigi ei lafe. Seraft
tulli temä kambrefe rallä, ninu läti lüne, nõige torgemba
„tundja" manu, temä kaeft nõwwo kapuma, mis nü jugutfe
murre feen ette wõtta, kuis ilufaft neijuft jago faja. Lüna
Nõige torgemb „tundja" olli üts pura rona „mutriene", kellel
enamt kamba nimme fuun ei ole, ja kuise kõrwa pää pääl
ei kibise. Sellele kõneli Majör oma otto ninu õrnetuft, ninu
maft tälle euine 25 rublit näitle ärä. Wana mutriene rõtt oma
teenituse palga-raaskes ette ärä, tõi kotift pea-tärwe peeniesi
foole, pand lauwa päale, fülär fiima föidse-kõrd päale, ninu
naar fis pajatama: „Jah, Majöri noorekene ä! Teie oija lugu
on waega rõlets nätt, nüga foola fün näutawa. Jah, Majöri
noorekene! Teie oija lugu wõip reel paroneda, nüga foola
fün näutawa." — Nüid jöi rona-mutriene kohalt raiki. Te-
ma reel naür kurga-laade kiimi kuijonu olewat, fest nii
olli ta jo oman ametin kainu, et eşaütt, ker tälle palga maft,
ka rahelle pääl reel temä ranna keelt määrima piti, fest
ta olli ka pura-jõudu, ker nõige oma rorandese, mida temä
nätt nergeste fai, ka nergeste kurgust kõtta lobistas. Seda naür
ka Majöri noorekene teedwat. Kui rona mutriene raikis
tiesse noormeer felgerte, minska fuud rallale fundida. Tema
rõtt omaft lõpa faigi pea-tarwast kalli reiki pudeli rälla, ond
„tundja" kätte, ker üte kõrraga, kalli pudeli, poolini tühjas tegi; ja
kui ta reidiesse riga pahanu olli — jõi töise poole pudelist, kuni
perani tühjas. Nüüd päsi „tundja" reel kõnditfst rallale, ta sobe
omni peeniesete, kuiri jõrme-kunsetega foole lauwa päal, ninu
lõise nee reel kuiwa olewat, kohe temä jällegi föidse kõrda päale
fülär, ninu peraft pajatama naar: „Jah, Majöri noorekene ä! Teie
oija lugu faap tõete paronema, end mitte enne, kui niida teete,
kui ma teid oppa: Teie foatke nedägi omist teendist oma esä
kawwa käsjä manu, ninu lasse tält päält, nolm pea-tünt lüwa
waratada. Jah, Majöri noorekene ä! Selle lüwaga peäle omma
kallimbad falajalk, ilma temä kuulmada ja nägemada tpid-
ma, — jäi Majöri noorekene, nadaar temä ka teid nii fama